

म.भा.टी.

॥१८७॥

॥ ३० ॥ ३१ ॥ निधनं निधनहेतुः तद्विदो देवरहस्यज्ञाः ॥ ३२ ॥ ३३ ॥ जंगतिभूलोके ॥ ३४ ॥ ३५ ॥ ३६ ॥ ३७ ॥ ३८ ॥ ३९ ॥ ४० ॥ ४१ ॥ ४२ ॥ ४३ ॥ ४४ ॥ ४५ ॥ ४६ ॥ ४७ ॥
 सर्वपार्थिववीराणां सन्निधौ पूजयन्निव ॥ नैतच्चित्रं महाबाहो त्वयि कौरवनंदन ॥ ३० ॥ कथितो नारदेनासि पूर्वर्षिरमितद्युते ॥ वासुदेवसहायस्त्वं महत्कर्मकरि
 प्यसि ॥ ३१ ॥ यन्मोत्सहति देवैर्द्रुः सह देवैरपि ध्रुवं ॥ विदुस्त्वां निधनं पार्थ सर्वक्षत्रस्य तद्विदः ॥ ३२ ॥ धनुर्धराणामेकस्त्वं पृथिव्यां प्रवरो नृपु ॥ ३३ ॥ मनुष्या जग
 ति श्रेष्ठाः पक्षिणां पतंगेश्वरः ॥ सरितां सागरः श्रेष्ठो गौर्वरिष्ठा चतुष्पदा ॥ ३४ ॥ आदित्यस्तेजसां श्रेष्ठो गिरीणां हिमवान्बरः ॥ जातीनां ब्राह्मणः श्रेष्ठः श्रेष्ठस्त्वमसि
 धन्विना ॥ ३५ ॥ न वै श्रुतं धार्तराष्ट्रेण वाक्यं मयोच्यमानं विदुरेण चैव ॥ द्रोणेन रामेण जनार्दनेन मुहुर्मुहुः संजयेनापि चोक्तं ॥ ३६ ॥ परीतबुद्धिर्हिवि संज्ञकल्पो
 दुर्योधनो न च तच्छ्रद्धयाति ॥ स शेष्यते वै निहतश्चिराय शास्त्रातिगोभीमबलाभिभूतः ॥ ३७ ॥ एतच्छ्रुत्वा तद्वचः कौरवैर्द्रोदुर्योधनो दीनमनावभूव ॥ तमब्रवी
 च्छांतनवो भिवीक्ष्य निबोध राजन् भववीतमन्युः ॥ ३८ ॥ दृष्टं दुर्योधनैतत्ते यथा पार्थ न धीमता ॥ जलस्य धारा जनिता शीतस्यामृतगंधिनः ॥ ३९ ॥ एतस्य कर्ता
 लोके स्मिन्नान्यः कश्चन विद्यते ॥ आग्नेयं वारुणं सौम्यं वायव्यं मथ वैष्णवं ॥ ४० ॥ ऐंद्रं पाशुपतं ब्राह्मं पारमेष्ठ्यं प्रजापते ॥ धातुस्त्वष्टुश्च सवितुर्वैवस्वतमथापि वा ॥
 ४१ ॥ सर्वस्मिन्मानुषेलोके वेत्स्ये को हि धनं जयः ॥ कृष्णो वा देवकीपुत्रो नान्यो वेदे ह कश्चन ॥ ४२ ॥ अशक्यः पांडवस्तात युद्धे जेतुं कथंचन ॥ अमानुषाणिक
 र्माणियस्यैतानि महात्मनः ॥ ४३ ॥ तेन स त्ववता संख्येशूरेणाहवशो भिना ॥ कृतिना समरे राजन्संधिर्भवतु माचिरं ॥ ४४ ॥ यावत्कृष्णो महाबाहुः स्वाधीनः कुरु
 सत्तम ॥ तावत्पार्थ न शूरेण संधिस्ते तात युज्यतां ॥ ४५ ॥ यावन्न ते चमूः सर्वाः शरैः सन्नतपर्वभिः ॥ नाशयत्यर्जुनस्तावत्संधिस्ते तात युज्यतां ॥ ४६ ॥ यावत्तिष्ठं
 तिसमरे हतशेषाः सहोदराः ॥ नृपाश्च बहवो राजस्तावत्संधिः प्रयुज्यतां ॥ ४७ ॥ न निर्दहतिते यावत्क्रोधदीप्ते क्षणश्चमूं ॥ युधिष्ठिरो रणे तावत्संधिस्ते तात युज्यतां ॥
 ४८ ॥ न कुलः सह देवश्च भीमसेनश्च पांडवः ॥ यावच्चमूं महाराज नाशयंति न सर्वशः ॥ ४९ ॥ तावत्ते पांडवैर्वीरैः सौहार्दममरोचते ॥ युद्धं मदंतमेवास्तु तात सं
 शाम्य पांडवैः ॥ ५० ॥ एतत्तुरोचतां वाक्यं यदुक्तोसि मया नघ ॥ एतत्क्षेममहं मन्येतव चैव कुलस्य च ॥ ५१ ॥ त्यक्त्वा मन्युं व्युपशाम्य स्वपार्थः पर्याप्तमेतद्यत्कृतं फा
 ल्गुनेन ॥ भीष्मस्यां तादस्तु वः सौहृदं च जीवंतु शेषाः साधुराजन्प्रसीद ॥ ५२ ॥

॥ ४८ ॥ ४९ ॥ ५० ॥ स्नेहं हितं ॥ ५१ ॥ फाल्गुनेन यत्कृतं एतदेतावदेव पर्याप्तमस्तु च शब्दादेतावतां भ्रातृणामंतादपीति ॥ ५२ ॥